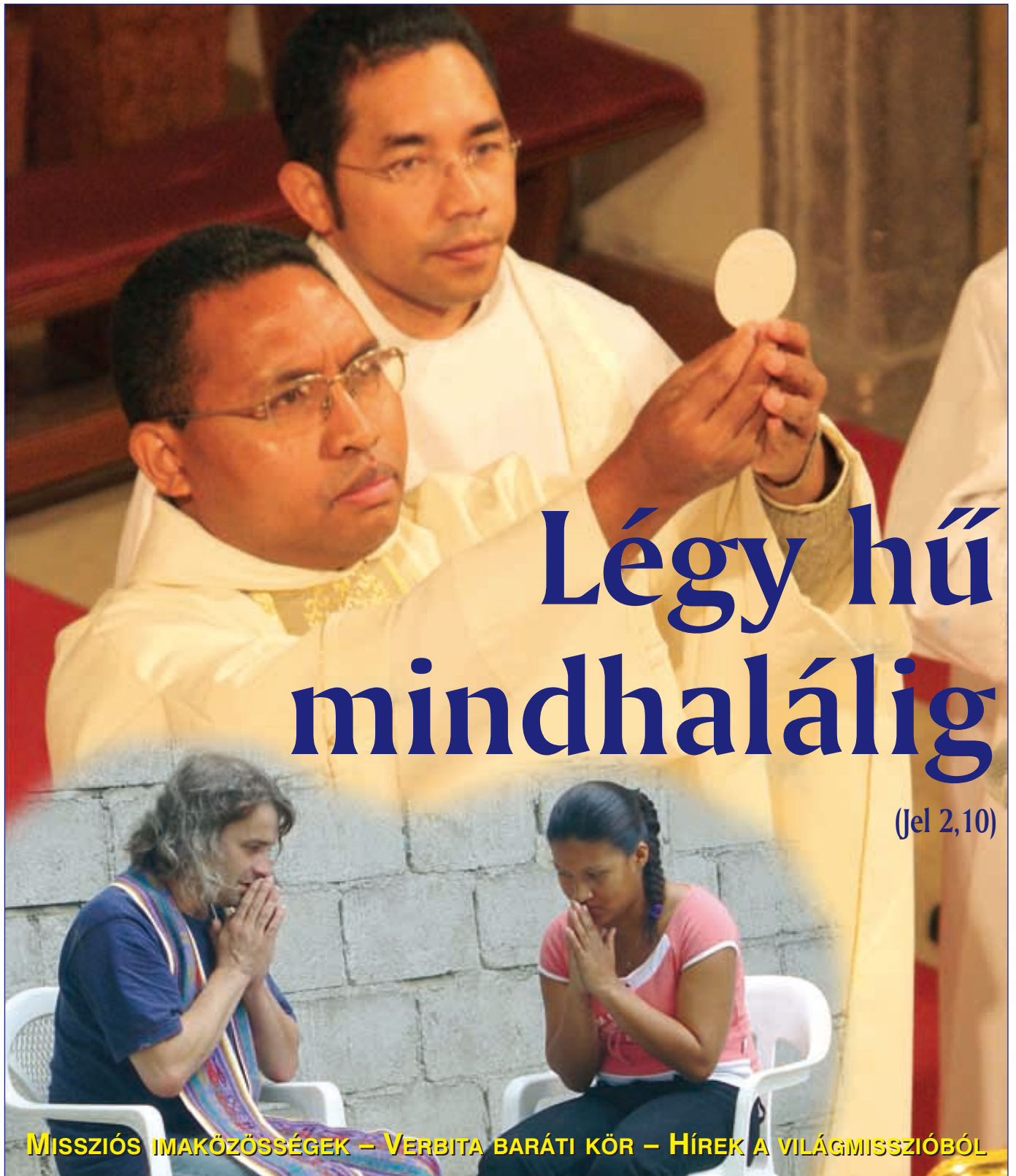

VILÁGPÓSTA

Új folyam, VI. évf. 2. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2010. nyár

Légy hű mindhalálig

(Jel 2,10)

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

2 Csodálatos misszionárius volt

Mészáros Ferenc atya halálára

Mészáros Feri atya (1932–2010), aki szüleimet régebben ismerte, mint én, aki engem megkeresztelt, aki fontos szerepet játszott a hivatásom kialakulásában, aki ott volt az első áldozásomkor, a bérálásomkor és az újmisémen is, csodálatos misszionárius volt. A négy plébániáról is, ahol az indonéziai Flores szigetén szolgált, rengeteg ember mondhatja el magáról ugyanezt. Közülük legálább 23 pap, 28 szerzetes nővér és 3 szerzetes testvér tud tanúságot tenni arról, hogy szerepe volt a hivatásukban.

Mikor Feri atya látogatóba jött hozzánk, édesanyám mindig finom csirkerizsleves főzött. Arra is emlékszem, hogy a szentmisén mindig külön élmény volt, amikor Feri atya fölemelte Krisztus testét az úrfelmutatáskor.

Kolang és Welak megye lakosságának Feri atya mindene volt. Ő volt az orvosuk, amikor nem volt kórház vagy rendelő a falvakban, ő volt az építészüik, amikor nem volt kápolnájuk és iskolájuk, ő volt a törzsfőnökük, aki velük együtt rengeteg fát ültetett, gondoskodott róla, hogy legyen ivóvíz a falvakban, hogy ne legyen árvíz, földcsuszamlás és éhínség. Ha egy gyerek nem tudott továbbtanulni, mert szegény volt a családja, Feri atyához fordultak, és segítséget kaptak.

Amikor egy fiatal lány még nem akart férjhez menni, de a szülei már kényszerítették volna, Feri atya volt a menedéke. Azonban elsősorban lelkipásztoruk volt.

Feri atya örökölte alapító atyánk szép, de nem könnyű szokását, a levelezést. Már a kőszegi és pannonhalmi évek óta rendszeresen írt leveleket a szüleinek, testvéreinek és ismerőseinek. Fontos volt számára a kapcsolattartás. Már nagy betegen Bali szigetéről búcsúleve-

let írt híveinek, ebből idézek: „1932. augusztus 11-én születtem Magyarországon. Kis koromtól misszionárius szerettem volna lenni. Édesapámnak misszionárius lelkülete volt. 1961-ben huszonegy verbita rendtestvérrel együtt szenteltek pappá az ausztriai St. Gabriel kolostorban. Az álomom, hogy misszionárius lehessenek, Flores szigetén, Indonéziában vált valóra 1962 áprilisában.

Nehéz terület várt rám. Emberek pásztoraként egész életemben gyalog jártam a mesés vidéket. Nem meglepő, hogy egymás után kaptam meg a misszionáriusok kötelező betegségeit: a maláriát, a vesekövet, a hasmenést és a szívbajt.

1980 óta jelent meg a rák szimptóma az arcomon. Mindig, amikor Európába jöttem szabadságra, meg kellett operálni ezeket a tüneteket. Legyen meg az Isten akarata. Amikor megszólal a csengő, ami elhív ebből a mulandó világból, üzenem minden hívemnek, ne énekeljete szomorú dalokat, hanem adjatok hálát az Úrnak összes híveim együtt a négy plébánián (Ranggu, Orong, Datak és Wajur), ahol szolgáltam egész életemben. Énekeljetek alleluját, a feltámadás hírét, amit Jézus Krisztus urunk és barátunk hirdett. *(Kolang, az egykori törzsfőnök vagy Nenek Péter, eredeti nevén: Mészáros Ferenc Péter SVD)*”

Ezt a levelet a szenvedés időszakában írta. Úgy látszik, egy Krisztus-követőnek akkor lesz teljes a küldetése, amikor Krisztus szenvedésében is részesül. Nagyon nagy fájdalmak voltak, de mindig derű és vidámság sugárzott belőle.

Feri atya egyik kívánsága az volt, hogy amikor majd megtér a Mindenhatóhoz, abban az albában temessük el, amelyet negyvenkilenc évvel ezelőtt vett föl a papszentelés napján. Ez a kívánság összefoglal mindent.

Feri atya, köszönet mindenért! Imádkozzál értünk, hogy tudjuk továbbvinni az örömhírt: Krisztus valóban feltámadt. Egykor megint találkozunk, hogy együtt tudjuk énekelni az alleluját.

Magung Fransis SVD

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Burbela Gergely SVD
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,
tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196

A szerzők gondolatai
nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.
Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.
Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19–21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal
P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,
tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196
TÓTH ZOLTÁN SVD: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205
Adományok, miseszövetségi befizetések:
11600006-00000000-12713314
Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Hűségben élni

A *Világposta* is beszámolt róla, hogy ebben az évben már három idősebb atyát, misszionáriust temettünk, akik elköltöztek az Örök Otthonba. Mindhármuk temetésén ott voltam. Hallva a gyászbeszédeket a temetéseken és a gyászmiéken, mindig az ő hűségük volt az, ami nagyon megérintett engem. Hűségesek maradtak jó és balsorsban egyaránt. Ők már valóban elnyerték azt a koszorút, ami után mi csak vágyódunk, ami után mi még csak futunk. A temetésen a koszorú a győzelmet, a hűséget, a célba érést szimbolizálja.

Amikor még csak jelölt voltam, úgy gondoltam, hogy ha csak egyszer mondom Istennek igent, akkor az már elég, nem lesznek soha nehézségeim. Be kell vallanom, nagyon naiv voltam. Néhány hónap után jöttek a különböző kísértések, a lelki kételyek, megjelentek régi gyarlóságaim. Ekkor nagyon elszomorodtam, és zokogva kérdeztem Istentől, hogy mit akarsz még tőlem, hiszen már „mindent” odaad-

tam neked. Otthagytam családot, házat, földet stb., mit akarsz még tőlem? Ekkor döböntem rá, és az élet is megtanított arra, hogy azt az igent nem elég egyszer kimondani, hanem naponta kell, akár többször is.

S ez az igen nemcsak a papok vagy a szerzetesek életében érvényes, hanem érvényes minden emberre, hogy amire feltette az életét, azt Isten segítségével mindig véghez is tudja vinni. Nem az a fontos, hogy hányszor esünk el, hogy hányszor volt, amikor egy másik út jobban tetszett nekünk, mert kényelmesebbnek tűnt. A fontos az, hogy mindig vissza tudjunk térni, hogy mindig az legyen a célunk: „én akkor is hűséges akarok maradni”.

P. Juhos Ferenc SVD, tartományfőnök

A teremtett világ ígézetében

Izgalmas, változatos életút áll korábbi tartományfőnökünk, Német László nagybecskereki püspök mögött, melyet

A teremtett világ ígézetében című, a Szent István Társulatnál most megjelent interjúkötetből megismerhetünk.

A püspök beszélgetőtársa Szerdahelyi Csongor, a Világposta főszerkesztője.

Németh László Tito Jugoszláviájában látta meg a napvilágot, többszörös kisebbségben élte le gyermekkorát a háromnyelvű bácskai Hódáságon. Az iskolában, az utcán szerb kortársai a hatvanas évek első felében rendszeresen lefasisztázták a magyar gyerekeket.

A szülői ház, a templom és annak legendás plébánosa azonban ellensúlyozni tudta a hátrányos helyzetből fakadó esetleges sérüléseket, és egy ízig-

vérig egészséges, szókimondó, nyíltszívű tizennégy éves fiatalember kezdte meg tanulmányait a szabadkai kissemináriumban. A gondviselés egy rokon verbita szerzetes és a hódásági plébános személyében olyan támogatókat és példaképeket küld segítségére, hogy az eleven, jófejű, de olykor túl sokat kérdező és élesen fogalmazó kispap minden eltanácsolási kísérlet ellenére eljut az érettségig.

A katonaidő leszolgálása után az Isteni Ige Társaságának tagjaként *II. János Pál* és *Lech Walesa* Lengyelországában készül fel a missziós szerzetesi és papi hivatásra a hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején, és megtapasztalja azt, hogy a kereszténység és a katolikus egyház nincs mindenhol kisebbségben.

A szentelés után Horvátországban, Rómában, a Fülöp-szigeteken, Ausztriában, majd Magyarországon dolgozik

ökonómusként, egyetemi lelkészként, teológiai tanárként, plébániai lelkipásztorként, szentszéki diplomataként, tartományfőnökként, püspök-kari titkárként, mígnem 2008-ban XVI. Benedek pápa a hét nyelven beszélő missziós szerzetest saját hazájába, a Nagybecskereki Egyházmegyébe püspökké nevezi ki. A kereszténységet nem ismerő népek misszionálására a XIX. század végén alakult rendnek ő az első közvetlenül Európába kinevezett megyéspüspöke, ami jelzés értékű: Európa missziós terület.

A világlátott Német László hazatért, hogy övéi javára kamatoztassa tapasztalatait. Könnyedsége, szellemessége, lényeglátása és a megszokott formáktól, beidegződésektől való függetlenedni tudása olyan missziós adottságok, amelyeket a XXI. század Szerbiájában egy püspök nehezen nélkülözhet.

—Cs—

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.” (II. János Pál pápa: *Ecclesia de Eucharistia* 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain.

Bankszámlaszám: **11600006 - 00000000 - 12713314**

A miseszövetségbe lépés egyszerű 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérésére csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság, Burbela Gergely svd atya, 9731 Kőszeg Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

4 Vidámak, nyitottak, türelmesek

Hét hónapja élek Kubában. Nagyon tetszik az ország, a szokások, a munka és az itteni életmód is. Két rendtestvéremmel együtt látjuk el a Mayarí plébániát, amely a Holguín Egyházmegyéhez tartozik. Szép plébániatemplomunk van. Kilenc másik település is hozzánk tartozik, közülük kettőnek van kápolnája, a többi helyen pedig családi házaknál tartjuk a szentmisét.

Ehhez a kormánytól kaptunk engedélyt. Persze kápolnát is szeretnénk építeni, de nagyon nehéz megszerezni hozzá az engedélyeket, és még ennél is nehezebb építőanyagot vásárolni. Am nem csak az építőanyag beszerzése jár ennyi nehézséggel. Lehet, hogy nektek talán furcsának tűnik, de itt sokszor a cukor, az olaj, a toalettpapír, a sör, a tojás vagy sok más mindennapos dolog is hiánycikknek számít. Nekem ez azonban nem jelent olyan nagy problémát, hiszen hozzá voltam szokva.

A kubai embereknek sajátos életritmusuk van. Igazi vidám élet ez, tele nyitottsággal és türelemmel. Gyakran mondogatják: „no es fácil” azaz „nem könnyű”. Tudatában vannak annak, hogy az életük nem könnyű. A problémákat, a betegséget senki sem keresi, jönnek azok maguk-

levő településekre. Az út elég fárasztó volt, mert a kondícióm sem a legjobb, s az utak sem mentesek az emelkedőktől. Mégis nagyon örülök neki, hogy van mivel közlekedni, ha a kocsit elromlik. Egyszer, amikor esett az eső, haza kellett gyalogolnom. Két óra alatt értem haza. Jó volt, de elég volt.

Az egyház világszerte, ha nehéz körülmények közt is, mégis mindenütt él. Nincs ez másképpen Kubában sem. Vannak a hívők közt öregek, fiatalok és gyerekek is. Sok az érdeklődő is. Minden héten van katekézis külön felnőttek és gyerekek részére. Az iskolákban tilos a hitoktatás. Nagyon örülünk annak, hogy ennek ellenére vannak gyerekek, akik eljönnek a templomba.

Országszerte sok templomot lerombolt a hurrikán. A kormány nagyon nehezen ad csak engedélyt az újjáépítésre. Az emberek azonban türelmesen várnak, és keresik a lehetőséget a pappal és az egymással való találkozássra, a közös imára, szentmisére. Gyakran mindezt saját otthonaikban valósítják meg. Persze ehhez is a kormánytól kapunk engedélyt, ami azt mutatja, hogy a kormánynak is van szíve. Am az még jobb, hogy vannak jószívű emberek, akik megenge-

Remig atya papszentelésekor Budatétényben – édesanyjával és barátaival

től is. Ennek ellenére sem látható rajtuk, ha valami bajuk van, még a panaszkodás ellenére sem. Úgy tartják, ha baj van, akkor az nagyon nagy. Ha pedig csak kisebb probléma merül fel, akkor egyáltalán nincs is semmi baj. Hát éppen ez itt az én legnagyobb bajom. Ez az, ami miatt még nem tudtam beilleszkedni teljesen. Am lassan, de biztosan haladok afelé.

Ha nincsen kávé vagy cukor, akkor mosolyogva mondják nekem: „Padre no hay café, azúcar tampoco!” („Atyám, nincsen kávé, se cukor!”) Mégis vidáman beszélgetünk.

A közlekedés sem egyszerű errefelé, mégis mindenki nagyon türelmesen vár a hőség ellenére is. Közösségünknek van egy nyolc éves Fiat autója, amellyel szinte minden héten akad valami probléma. Van úgy, hogy két hétig sincs kocsink. Ilyenkor a misék vagy a különféle programok elmaradnak. Ha azonban kocsival megyünk, akkor mindig magunkkal viszünk még két embert, akik azonos irányba igyekeznek.

Vettem egy kerékpárt. Nagyon hasznos ez errefelé. Két alkalommal ezzel mentem misézni is a Mayarítól 12 km-re

dik, hogy templomként használjuk a házukat. Nagyon köszönjük nekik, és hálát adunk értük Istennek.

A kubai emberek önzetlenek és kedvesen fogadnak mindenkit. Am amikor meglátják, hogy külföldi vagyok, felöltik bennük a gondolat: „Te nem vagy kubai, külföldi vagy, tehát gazdag vagy”. Nem tudják, hogy semmit sem hoztam a hazámból. Hát akkor miben áll az én gazdagságom?

Gyakran felkeresnek minket a plébánián, amelyet a megoldások helyének vagy egyszerűen csak biztos menedéknek tartanak. Kezdetben nagyon zavart ez engem, mert egymás után jöttek, s hangosan kopogtak az ajtón, mostanra azonban már sikerült megszoknom. Különleges ez a misszió számomra. Olyan, mintha maga az Úr jönne el meglátogatni engem ezekben a szegényekben.

Beszámolóm végén szeretném megköszönni magyar rendtársaimnak és barátaimnak az együtt töltött szép és hasznos éveket. Hálás vagyok azért, hogy tanulhattam tőletek, s erőt kaptam a szolgálathoz. Nagyon köszönöm a segítségéteket.

P. Remi Putra Laka SVD

A verbiták visszatérése Kőszegre

Ezerhétszáz pap vett már részt nálunk a lelkigyakorlaton

Miután 1950. június 12-én a verbita szerzeteseket is elhurcolták kőszegi rendházukból, az épület szomorú sorsra jutott: a hetvenes évek közepéig határőr laktnya volt. Majd jó néhány évig üresen állt, utána turista szállót létesítettek benne. Ebben a funkcióban működött visszaszolgáltatásáig, 1994-ig. De ez koránt sem volt ilyen egyszerű, ugyanis a történelem okozta felfordulás következtében a bencés rendház és a missziósház története tíz évre szorosan összekapcsolódott.

1989-ben a magyar verbiták véleménye egységes volt a kőszegi visszatepedést illetően, de a római előjárók engedélye még késett. P. Gaál Jenő érdeklődésére Kálmán Dezső plébános atya javasolta, hogy ideiglenesen a bencés házat is használhatnák a verbiták a bencések beleegyezésével. Végül is a plébános atya váratlanul bekövetkező halála gyorsította fel a folyamatokat. A magára maradt káplán hívta segítségül a missziósokat, egyelőre a plébániára. A verbiták 1990. április 29-ével telepedtek le újra Kőszegen. Miután vasárnap Jenő atya elmondta az első misét, a másodikra már virággal érkeztek az emberek: „Ha tudná, mennyit imádkoztunk ezért a pillanattért!” Május végén megérkezett P. Bellér Lajos, augusztusban P. Szántó János, szeptemberben pedig be lehetett költözni a felújított bencés házba.

Októberben kezdődtek a cursillók, de a kőszegi bencés épületben folyó felújítási munkálatok elhúzódása miatt először a szombathelyi Martineumban tartották a tanfolyamokat. 1991 júliusától viszont már áthelyeződtek Kőszegre. Az idős rendtestvérek pedig – többek között Farkas Antal, Hirth Vilmos, Gréger Mihály, Baán Lajos – egymás után szállingóztak vissza abba a városba, ahonnan annak idején a hatalom elűzte őket.

1994-ben váratlan fordulatot hozott az élet, a csata, amely veszni látszott, nyeresre fordult, és a verbiták győzelmét hozta. Így kapta vissza a rend a Szent Imre Missziósházat 1994. március 16-ával. Természetesen mire az átadás ténylegesen megvalósult, fél év eltelt, de a rend legfőbb ünnepén, születésének napján (szeptember 8.) a díszebédet már a Szent Imre Missziósházban költhette el a vendégsegereg a Szent Jakab-templomban bemutatott szentmise után. E sorok írójának ez a pillanat az első emléke a rendről.

Ezzel persze az is együtt járt, hogy a magyar rendtartomány egyik építkezésből a másik építkezésbe csöppent, mert a missziósház állapota igen sok kívánnivalót hagyott maga után. Azonban a következő évben már örömmel költözhetek be egykori otthonukba a megfáradt verbiták és a

fiatal novíciusok. Egy évtizedig használták a bencés kolostorépületet is a cursillók számára. Az idős atyák, a jelöltek és a novíciusok a missziósházban laktak, itt szállásolták el a külföldi vendégeket is, akik gyakran és nagy számban látogattak Magyarországra. A felújítási munkák befejeztével 1997. október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén Konkoly István püspök áldotta meg a missziósházat, és ünnepélyesen átadta régi-új céljának, hogy hozzájáruljon a világ keresztényé tételehez.

A társaság 2000-ben kiköltözött a bencés házból, és átadta a plébánia használatára. Ettől kezdve a Szent Imre Missziósházban zajlik a kőszegi verbita élet. 2010-ig a két épü-

A beköltözés

letben összesen 62 férfi, 108 női, 12 fiú és 16 lány cursillo került megrendezésre, hozzávetőleg tízezer résztvevővel. De a keresztény megújulás mellett az Isteni Ige Társasága szeretett volna hozzájárulni a magyar papság megsegítéséhez is. Így indultak el 2000 után a nyári papi lelkigyakorlatok, melyeknek nagy hagyománya volt a két világháború között. Az elmúlt tíz év alatt megrendezett 38 lelkigyakorlaton körülbelül 1700 pap vett részt.

Nemcsak a régmúlt az, ami hálával kell, hogy eltöltsön minket, hanem a közelmúltban is meg kell látnunk Isten kegyelmi ajándékait, valamint rendtestvéreink és jótévőink hősi odaadását és csodálatos nagylelkűségét. Ezzel a cikkel is szeretnék mindenkinek köszönetet mondani, legyen az verbita, más rendben élő szerzetes, egyházmegyés pap vagy Krisztus ügyéért elkötelezett, egyszerű keresztény, aki erejéhez mérten mindent megtesz ezért a nagy műért. Isten fizessen meg mindenkinek minden jótéteményéért már most is, de az örök életben mindenképpen.

Tóth Zoltán SVD

Brazil barátaink a papokról

Az összeállítás készítője
Hurgoi Sándor verbita kispap,
aki jelenleg Brazíliában tartózkodik missziós gyakorlaton.

Jaime: Számomra a pap jelenléte Isten jelenlétét sugallja. Plébánosaim által tudtam megtapasztalni Isten szeretetét és Jézus barátságát. Az eddigi plébánosaim sokat segítettek abban, hogy hitemben növekedjek, és hogy a mindennapi tevékenységeimben Isten dolgait keressem. Nem tudom elképzelni a mindennapjaimat pap nélkül, mert katolikus hitben nőttem fel, és az egyházban nagyon lényeges a pap jelenléte, aki kalauz az Isten felé vezető úton.

* * *

Sanyi: Ha a pap szót hallom, rögtön a plébánosaim képe jelenik meg előttem, akik mindig ott voltak mellett, örömben, szomorúságomban, gyászomban, családi ünnepekkor. Szüleimnek és plébánosaimnak köszönhető, hogy én is a papi hivatást választottam; ők mindig támogatták döntéseimet, hitre és erkölcsös életre neveltek. Sokszor mondják nekem, hogy: „te az Isten embere vagy!” Igazuk van, mert a papnak és a kispapnak is Isten jelenlétét, szeretetét, egyszerű örömét és végtelen jóságát kell sugározni. Tehát számomra a pap Isten embere. Itt, Dél-Amerikában nagyon jó látni azt, hogy a pap „a híveké”. A hívek gondoskodnak róla, úgy tekintik, mint egy családtagot. Ezért bármikor szívesen látják otthonukban. Így a pap kimondhatja Szent Pál szavait: „Mindenkinek a mindene lettem” (1Kor 9,22).

* * *

Roberto: A pap szerepe nagyon fontos az én életemben, mondhatom, hogy a mi életünkben. A pap keze által küldi ránk Isten az áldást. A pap által kerülünk kapcsolatba a szentségekkel, ő közvetíti Isten jóságát. A pap lelki vezető. A pap szeretettel teljes személy, aki odaadásával, alázatával és hitével szolgálja Istent és embertársait. A pap jel. Annak a jele, hogy Krisztus itt van, és követni kell őt. Azonban nem kell elfelednünk, hogy a pap is ember, korlátokkal, gondokkal élő személy. Ezért mi, hívők kötelesek vagyunk elsősorban imáink által támogatni papjainkat, akik egész életüket a missziós küldetésnek szentelik.

* * *

Nori: Az én életemben a pap jó barátot jelent. Mindig tisztelettel és csodálattal nézek fel rá. A városban, ahol születtem (Apiúna), mindig verbita missziós papok dolgoztak. Sokszor gondolkoztam azon, hogyan képesek több ezer kilométert megtenni azért, hogy az Igét terjesszék közöttünk. Elhagyni hazát, otthont, családot. Ennél nehezebb dolog talán nem is létezhet a világon, de ők ezt megteszik szeretetből Isten és a misszió iránt. Az én házam ajtaja mindig nyitva van a papjaink előtt, mert amikor átlépik a küszöböt, áldást hoznak. Jézus jelenik meg az én hajlékomban, ezért jól kell fogadjam. Sokszor történnek olyan dolgok, amik aggasztanak. Ilyenkor egy pap tanácsa nagyon sokat segít, ezért mondom, hogy számomra a pap jó barát, mert a jó barát mindig segít.

* * *

Alice: Több mint harminc éve dolgozom verbita szerzetesekkel együtt nyelvtanárként. Tanítottam ázsiai, afrikai, európai meg amerikai papokat, kispapokat. Mások voltak a szokásaik, különböző volt a kultúrájuk, de egy valami mind-egyikükben ugyanaz volt: ember-szeretetük. Minden papban megvan az a különleges szeretet, ami megkülönbözteti őket az átlagos emberektől. Az a szeretet, amivel kimondja az igent Istennek, hogy egész életével neki és embertársainak szolgál. Ha nem lennének papok, akkor a világ torzabb, szegényebb lenne, és talán a bűnözések száma is növekedne. Számomra a pap jelenléte a békét jelenti és harcot a rossz ellen. Természetesen a pap is ember, ezért néha elesik, de feláll és tovább halad, követve Jézust, akire az egész életét rábízta. Tisztelettel nézek fel rájuk, és örülök, hogy Isten ezt a szép hagyatékot, a papságot az embereknek adományozta.

* * *

Reginaldo: A testvérem pap, ezért ezt a hivatást személyes, családi szemszögből is látom. Keveset találkozom a pap bátyámmal, mert a plébániai munka lefoglalja, de amikor hazajön látogatóba, mindig örömet, békét hoz be a házukba. Az is érdekes, hogy ha valami történik, a szüleim, a testvérek, a rokonok mindig őt hívják fel és tőle kérnek tanácsot. Hatalmas a bizalom benne. Ez szerintem a hivatásának köszönhető, annak, hogy amikor Istennek igent mondott, akkor mindenkire igent mondott. Ezért tanács-sal, imával szolgálnia kell embertársait. A legcsodálatosabb ebben a hivatásban a szentmise bemutatása, amit csak felszentelt személy tud végezni. A pap szent ember. Felszentelése által Isten tulajdonává válik.

A szerzetesrendek betiltásának hatvanadik évfordulója alkalmából a legidősebb magyar verbita, Varga Szeráfim testvér emlékezik vissza a rendben töltött ifjú éveire, a szétszórátásra, és üzen a mai, fiatal rendtársaknak.

Világposta, Kis Hitterjesztő

Tizenöt éves koromban, 1942 márciusában érkeztem Kőszegre, akkor még csak „kandidátus” voltam. Egy év múlva lettem posztuláns és 1943. szeptember 8-án öltöztem be noviciusnak. Öten kezdtünk, ketten maradtunk meg. Pál testvér, a társam Afrikában lett misszionárius. Súlyos trópusi betegséget kapott, ide Magyarországra már nem jöhetett vissza, hanem Amerikába került egy missziósházba.

A noviciátus után a Világposta és a Kis Hitterjesztő kiadóhivatalában dolgoztam. *Pascal* testvér volt az irodavezető. Nagyon ügyes ember volt. A Világposta havonta tízezer, a Kis Hitterjesztő pedig – szintén havonta – 120 ezer példányban jelent meg. Kiadtuk még a Szent Mihály missziós naptárt több mint százezer példányban, és volt olyan év, hogy utána kellett nyomni, 20–30 ezer példányt. A kiadóhivatalban csak testvérek dolgoztunk, páter nem volt közöttünk. Kegytárgy kereskedése is volt a rendnek.

A folyóiratokat Budapesten, az Élet Nyomdában nyomták, oda küldtük a címeteket is, onnan postázták a kiadványokat, de az utánrendelést már Kőszegen intéztük.

A szétszórátás

Az ávosok Kőszegre 1950. július 11-én este jöttek értünk két teherautóval. Egnapi ételmet és egy váltás ruhát vihettünk csak magunkkal. Már napokkal korábban tudomásunkra jutott, hogy más rendházakból elvitték a szerzeteseket. A fiatalokat ezért már korábban hazaküldték.

Aznap délelőtt jött egy hívás a bencésektől, én vettem fel a telefont a portán. Azt mondták, a szombathelyi püspök

üzeni, hogy ma éjszaka jönnek értünk, de csak a rektornak, *P. Pfmeter Jánosnak* szabad elmondanom. Áadtam az üzenetet, de a többieknek nem mondtam semmit. A rektor utasítására kimentettünk mindent, amit csak lehetett a városba ismerősökhöz. Fél napunk volt arra, hogy az ingóságokat kimentsük. Este nyolckor csöngettek az ávosok. *Pascal* testvérel nyitottunk ajtót, azt akarták, hogy kapcsoljuk le a villanyokat. Fel kellett vezetni őket a páter rektorhoz, kérték tőle a naplót, hogy ki mit csinál a házban. Két-három órát hagytak a csomagolásra, majd gyülekezni kellett a kápolnánál, a lift előtt. Megnézték a csomagokat. Mindenki tett a csomagjába egy-egy üveg misebort

Bármí történjék, é

Hatvan

is, hogy a páterek tudjanak misézni, bárhová is kerülünk. Mindenki csomagját átnézték, de a bort nem vették el. Nem tudtuk, mi vár ránk, akár Szibériába is vihetnek minket – gondoltuk.

Éjfél tájban indult el velünk a két leponyvázott teherautó. A verbiták mellett három kedves nővért is felszállítottak, akik a rendházban a konyhát vezették. Ők annunciáták voltak Szombathelyről, korábban kórházban dolgoztak, de amikor kitették őket az egészségügyi intézményekből, máshol kerestek

menedéket. Hozzánk is jutott belőlük.

Tizenötünk részére vihettünk három lavórt is a mosakodáshoz. Másnap éjszaka értünk Nyírbátorba. Nem tudtuk hova, mert le volt ponyvázva az autó, csak azt észleltük, hogy kelet felé megyünk. Csak amikor megérkeztünk, akkor tudtuk meg, hogy Nyírbátorban vagyunk, a minorita kolostor udvarán. A kísérő ávosok ott átadtak bennünket a helyieknek. Két termet mutattak, egyik volt a mienk, a másik pedig a nővéreké. A földön volt szalma, semmi más, azon aludtunk. Másnap reggel megjelent a református esperes. Kérdezte, mire van szükségünk, van-e ennivalónk. Mondtuk, hogy nincs, mert nem engedtek hozni. Hamarosan hozott zömlét, kenyeret, szalonnát, zsírt, lekvárt, főtt tojást, mindenféle jót. A református testvérek láttak el bennünket az első időkben.

Szeráfim testvér Gyuszi atyával és verbita kispapokkal

n verbita maradok

Éve történt a szétszórás

Július utolsó napján este beállított egy autó az udvarra. Mondták, hogy szedjük össze magunkat, tovább visznek, de azt nem mondták, hova. A jászberényi ferences kolostorba szállítottak minket. Aznap hoztak oda lazaristákat, ferenceseket több rendházból és másokat, összesen tizen-négy rendből voltunk ott. Jó ellátásban részesültünk, a hívek a tanyákról hozták be az ételmet. Bort is kaptunk mindennap, a ferences pincemester testvér azt mondta, inkább mi igyuk meg, mint hogy a kommunisták elvigyék. Sok boruk volt a pincében, mert Jászberény bortermő vidék.

A püspöki kar megegyezett a kormánnyal a szerzetesrendeket feloszlításáról – közölték velünk szeptember 10-én vagy 11-én. Mondták, hogy mindenki csomagolhat és mehet, ahova tud. Nekem csak egy volt fontos: bármi történjék is, én verbita maradok.

Először hazamentem, akkor már édesapám börtönben volt, mert nem akart belépni a termelőszövetkezetbe. Aztán megtudtam, hogy a rend egyik budatétényi háza megmaradt, onnan még nem vittek el senkit. Rájuk csak 1951 februárjában került sor. Mielőtt azonban Budatétényre mentem volna, útba ejtettem Lajosmizsét, ahol *Flórián* testvérnek volt rokonsága. Ők megúszták a kolhozosítást, volt szőlőjük, oda mentünk többen dolgozni, szüretre kiségetni. Egy napra 8 Ft-ot kaptunk. Két hétig voltunk ott, azzal a pénzzel aztán el tudtam menni Budatéténybe, hogy megkérdezzem, mi legyen velem, mit csináljak. *Sziller* atya azt mondta, maradjak itt, sekrestyéskedjek, meg ami munka a ház körül akad, azt csináljam. A többi testvér meg gyári munkásként dolgozott.

Az örökfogadalmat 1951-ben tettem le Kiskunfélegyházán, ugyanis az ottani verbita ház is megmaradt még három évig. Nyaranta oda jártunk lelkigyakorlatra, és a kispapok is oda mentek a fogadalmat megújítani.

Szeráfim testvér, Szantó János és Becherer András verbita atyák látogatóban a még vissza nem kapott házukban, az akkori Park Szállóban

Ismét Kőszegen

Éppen a születésnapomon, 1994. augusztus 31-én kerültem vissza Kőszegre, miután Róma hozzájárult, hogy visszatérjek a közösségbe. Mikor *Vilmos* atya közölte velem a hírt, felugrottam, a nyakába borultam, sírtam-nevettem, ennél nagyobb örömet nem szerezhetett volna. Nem is tudtam, örömömben mit mondjak. Ahol a társaságunk van, én ott vagyok otthon. Így történt az áthelyezésem. Úgy éreztem, hogy évtizedek után hazajöttem.

Szabadság, de nem szabadosság

Legidősebb magyar verbitaként az alábbiakat szeretném a fiatal rendtársak lelkére kötni: Mindenekelőtt száz százalékgig tisztázzák magukban, hogy szerzetesek akarnak-e lenni, és azt is, hogy szerzetespap vagy testvér. Mindkettő egyformán fontos és szép hivatás. Aki papnak tanul, örömmel tanuljon, hogy pap lehessen és mehessen a misszióba. A testvér is tehesse, amit szeret, de ne legyen szabadosság. A fiataloknak a kolostor legyen az otthonuk. Ne egy család, ne ez, ne az, hanem a kolostor, és amikor csak lehet, otthon legyenek, és közösségi élet éljenek. Legyen rekreáció.

Legyen szeretet a közösségben, mert nekünk, keresztényeknek ez a legnagyobb parancs, a szeretet. Függetlenül attól, hogy valaki testvér vagy kispap, öreg vagy fiatal, egyforma szerzetesek vagyunk mind, és nagyon is őszinte szívvel szeressük egymást! A fiatalok ne tiszteljék, hanem szeressék az öregeket. Az öregek is szeressék a fiatalokat, mert számunkra ez a legfőbb parancs. Az Úr Jézus adta, nem az alapító atyánk: „arról ismerjenek meg titeket, hogy szeretik egymást”. Mert ha nem szeretik a fiatalok az öregeket, akkor az Isten áldása nem lesz a renden. A fiatalok nekünk, öregeknek nézzék el, hogy sok mindenről másképp gondolkodunk, mert a mi időnkben mások voltak a körülmények. Nem kívánom ugyanazt a szigort, fegyelmet, ahogy minket neveltek, de szabadosság ne legyen. A mi családjunk a kolostor, ez a lényeg.

Lejegyezte: Burbela Gergely SVD

VERBITA BARÁTI KÖR

Új lehetőség

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért.

Felvételi díj nincs. Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1.
tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt.

Ugyancsak küldjük a *Világposta* című missziós újságunkat negyedévenként.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

A misszionáriusnak át kell változnia, újjá kell születnie

„Menjetek
az egész világra...!”
Ez a kihívás szép és vonzó
az ifjú ember számára.
Az egész világot bejárni,
természeti csodákat látni,
új szigeteket felfedezni, új népeket
megismerni csodás élmény.
Ennek megtapasztalására
sok ember vágyik.

Sokszor halljuk: „Ha sok pénzem lesz, bejárom az egész világot vagy veszek egy szigetet”. Ez igazán romantikusnak tűnik. De az ifjú Freinademetz József atya nem ezzel a romantikus lelkülettel indult Kínába, hanem az Isten és ember iránti szeretet lelkületével, mert Jézus hívása nem csak ennyi: „Menjetek az egész világra!” Ennek a mondatnak még nincs vége. Így folytatja: „...és hirdessétek az evangéliumot!” Így már kevésbé romantikus. Új feladatot kapunk, és új helyzet vár ránk. Elkezdődik a küldetés korszaka, mely teljes felelősséggel jár. E két tagmondat együtt fejezi ki a misszionáriusi lét lényegét. Egyrészt a misszionáriusokban állandóan él a vágy, hogy menni, mozdulni és tevékenykedni kell. Ez sokszor szépnek, vonzónak és izgalmasnak is tűnik, mint az új szerelem. A küldetésükben

azonban nem üres és céltalan dolgokat művelnek, hanem feltétel nélküli kötelességet vállalnak, hogy Krisztus evangéliumát hirdetik, és Isten országát építik a népek között. József atya teljesen tudatában volt ennek, és szigetről szigetre vitorlázott, faluról falura vándorolt, felkereste a keresztényeket, és új érdeklődőket akart hitének megnyerni. Annak ellenére sem vesztette kedvét, hogy sok kudarc érte.

Huszonhat éves volt József Freinademetz atya, amikor megérkezett Kínába. Az ifjú misszionárius tele volt kérdésekkel, izgalommal és aggodalommal, ugyanakkor energiával, alko-

tásvágygal, Istenbe vetett hittel, szeretettel és erős akarattal. Miután véget ért a romantikus misszionáriusi utazás és véget ért az új „honfoglalás”, a sok újdonságra való rácsodálkozás, jöttek a küzdelmes hétköznapok.

Az első két évet „missziós noviciátusnak” nevezték; ezek sorsdöntő évek voltak, amikor lelkileg rátalált arra az alapra, melyre életét Kínában fel tudja építeni. Rájött, hogy küldetéséhez szüksége van a belső ember átváltozására. Nem elég jelen lenni; sem a nyelvtudás, sem a kultúra megismerése, sem a külső megjelenés nem elég. A legfontosabb a belső változás. Tudta, hogy a kínai viselet nem tette új emberré. Felismerte, hogy

„A belső ember átváltozása
nem megy egy nap alatt, egy év alatt sem,
és néhány fájdalmas operáció nélkül sem.”

a fő dolog még hátra van. A kínai gondolkodásmódot, a helyi szokásokat és hagyományokat, a kínai jellemet kell alaposan megismernie, ami nem megy egyik napról a másikra, és nem megy fájdalommentesen. Harcolnia kell, hogy valóban Krisztus teljes misszionáriusává, ugyanakkor a helyi nép hozzátartozójává, családtagjává lehessen. Ez sikerült, kínai lett, *Fu Shenfu*, vagyis a Szerencse Papja lett.

A missziós munka, Isten országa építésének sikere nem elsősorban a jó munkatervezésen, a tudományos felkészültségen múlik, hanem a belső ember átváltozásán. József atya életére te-

kintve a belső átváltozásnak kettős jelentése van. Az első és legfontosabb az engem küldő Istennel való egyesülés. Nem a magam akaratából indulok misszióba, nem saját akaratom szerint cselekszem, hanem egyedül Isten akaratából.

Ahogy Pál apostol mondja: „élek, de már nem én, hanem Krisztus életem bennem”. Tehát Krisztus élete a misszionárius élete, és az ő küldetése a misszionárius küldetése. Bele kell kapcsolódnia a Szentháromság életébe, abban kell élnie, munkálkodnia, és abból a szeretetközösségből kell útnak indulnia. A második a helyi népekkel való egyesülés. Az ő történelmük, kultúrájuk, nyelvük, hagyományuk és felfogásmódjuk elsajátítása és elfogadása. Ezeket mind meg kell tanulnia a misszionáriusnak, hogy egyesüljön a néppel, és megértse őket. Nem lehet európai embernek maradni, európai kultúra, hagyomány és felfogásmód szerint szolgálni Ázsiában, Afrikában, Óceániában vagy Amerikában. Minden misszionáriusnak át kell változnia, újjá kell születnie. Újra és újra gyerekeknek kell lennie, hogy megtanuljon élni azokkal, akiknek szolgál. Ennek megtapasztalása sokszor lelki fájdalommal, magányossággal és elhagyatottsággal jár, de ez elkerülhetetlen folyamat. Ettől nem kell félni, hiszen Jézus, aki tanítványokat hív és küld, soha nem hagyja őket magukra. Mindennap velünk van, és küldetésünkben átformál minket új emberré. Vele, benne és általa mindig újjászületünk.

Elly SVD

Ne szégyelljünk tanúságot tenni...

Missziós hétvége Pápán

Tavaly áprilisban részt vettünk Pápáról hárman egy lengyelországi zárán-dokúton, melyet *Burbela Gergely* atya szervezett. Ekkor hallottunk először a missziós imaközösségekről. Beszélgettünk olyan közösségi tagokkal, akik már évek óta eredményesen működnek az ország különböző városaiban, falvaiban. A hallottakon felbuzdulva szinte lángolt a szívünk, hogy közösséget szervezve mi is imádkozhassunk egyházközségünk lelki és erkölcsi megújulásáért. Plébánosunk, *Salgó Ferenc* atya támogatásával a pápai Szent Anna-plébánián tavaly szeptember óta működik imacsoportunk. Havonta hatan–heten találkozunk a plébánián. Összejöveteleinket, imáinkat Gergely

se elején *Juhos Ferenc* tartományfőnök megáldotta a missziós keresztet. A szentmise után pedig *Szabó Imre* atya tartott érdekes előadást Pápua Új-Guineáról, ahol negyven évig misszionáriusként dolgozott. Péntek délelőtt a plébániánk területén lévő tizenegy általános iskolába, középiskolába és óvodába vitték Jézus világosságát, szeretetét, örömhírét. A gyermekek, fiatalok lelkesen énekelték együtt a missziósokkal: „kicsiny kis fényemmel világítani fogok”. A péntek esti szentmise és a programok a plébániánkhoz tartozó Szent József-kápolnában voltak. A verbita fiatalok és atyák megható tanúság-

tegeket, az öregek otthonában időseket látogattak. Kedvességükkel, alázatos szeretetükkel Isten szeretetét továbbították felénk. Megismerhettük a világ-egyház színességét, szépségét.

A missziós napok záró szentmiséjét vasárnap a Szent József-kápolnában *Márfi Gyula* érsek celebrálta a missziós atyákkal együtt, majd körmenetben imádkozva, énekelve vitték vissza a missziós keresztet a Szent Anna-temp-lomba.

Köszönjük a felejthetetlen élményt, tanúságtételeket, lelki feltöltődést, amit kaptunk ezekben a napokban. Reméljük, hogy a magok, amiket Pápán is elhintettek e négy napban, jó földbe hullottak, és bőséges termést hoznak. Imaközösségünk létszáma azóta már gyarapodott. Reméljük, még többen csatlakoznak hozzánk, hogy imáinkkal, tetteinkkel is segítsük a helyi plébániai közösség megújulását és a missziósok munkáját.

Peidl Sándorné, imacsoport vezető

atyá útmutatása alapján végezzük. Imáinkba, beszélgetéseinkbe plébánosunk is mindig bekapcsolódik. Egy ilyen alkalommal érlelődött meg bennünk, hogy idén tavasszal plébániai missziót szervezzünk.

Az elhatározást tettek követték. 1942-ben volt legutóbb plébániánkon misszió. 68 év után most, a nagybőjti időben, március 18. és 21. között jártak nálunk a verbita szerzetesek, szerzetes nővérek és kispapok.

Családoknál laktak, mivel a misszió, az evangelizáció elsősorban a családban kell, hogy kezdődjön. A misszió első napján, csütörtökön este a szentmi-

tételeit hallhattuk, majd Gergely atya közreműködésével szintén a fiatalok által előadott szép pantomimjátékban gyönyörködhattunk. *Soha nem múlik el* – volt a mű címe. Az élet kísértései: drog, ital, élvezetek stb. bármennyire is lehúznak bennünket a mélyre, Isten nem engedi meg, hogy végleg elveszszünk a bűnben. Segítségével van új élet, csak akarni kell – ez volt az előadás üzenete.

Szombaton délelőtt utcai evangelizációt tartottunk. Énekkel, zenével dicsőítették Istent a fiatalok a járőkelők nagy csodálkozására. Délután hittanosokkal, fiatalokkal találkoztak, a kórházban be-

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

JÚNIUS 27. – Dal a boldogságról
– Film indonéziáról – Bojti András rendező

17.15 – kezdés
(szentségimádás és gyónási lehetőség)
18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

A találkozó júliusban és augusztusban elmarad.

12 A legmélyebb vágyam

Amikor mint posztuláns először találkoztam Katarina nővérrel, ezzel az életrevaló, mosolygós lánnyal, nagyon megérintett örömteli lelkülete, szenvedélyes vágyódása Isten és a misszió iránt. Sohasem fogom elfelejteni a szavait, amelyeket újra és újra hallottam az elmúlt tizenhárom évben: „A legmélyebb vágyam, hogy misszionárius legyek Afrikában, hogy segíthessem, akik ott élnek, hogy együtt lehessen velük”. Katarina számára nem létezett más, csak Afrika. Kisgyermek kora óta ez volt az álma. Ahogy az évek múltak, úgy látszott, hogy félre kell tennie ezt a nagy vágyat, és máshol kell szolgálnia Isten, amit ő el is fogadott – akkor is, ha ez nem volt könnyű. De Isten ismerte Katka szívét, és nagy meglepetést készített elő számára. Amikor megkaptuk a missziós kinevezésünket, és hallottam örömteli kiáltását, azonnal tudtam – ez Afrika! Amikor a kiképzés után Togóban, Afrika földjén lezárt a gépe, Katka álma, az afrikai emberek szolgálata, valósággá vált.

Szeretném megismertetni veletek a levelét, amelyben megosztja tapasztalatait, és szeretném Katarinát és azokat, akiket szolgál, imáitokba ajánlani.

Doboova Krisztina SSPS

Togóban – tánccal és énekkel az oltár elé

Szeretettel köszöntelek benneteket a nyugat-afrikai Togóból, pontosabban az én otthonomból, missziós állomásunkról, Bikpassibából, amely öt kilométer távolságra Bassar várostól. A helyi nyelvet is bassarnak nevezik, s bizony semmiféle nyelviskola nincs erre, ahol azt meg tudnánk tanulni. Így hát rajtunk áll, mi mindent sajátítunk el a helybeliektől. Gyakran kérdeztünk ezt-azt a legközelebbi munkatársainktól, s persze nyelvi hiányosságaink ellenére is igyekszünk minél többet érintkezni az emberekkel.

Togóban nagy a szegénység és a nyomor, ezért nagyon nehéz az emberek élete. A városokban kicsit jobb a helyzet, mert ott könnyebb munkát találni. A falvakban azonban nincs semmilyen munkalehetőség.

Mindezek ellenére csodálatra méltó számomra a bassari emberek hite, amelyet a vasárnapi szentmiséken kifejezésre is juttatnak. Ilyenkor a templom szinte túlszűfolt. A szentmise során kétféle gyűjtés is van. Az oltár előtt két kosarat helyeznek el. Az egyikben az egyházközség szükségleteire, a másikban pedig a szemináriumok, a szegényebb egyházközségek számára gyűjtünk.

Mindenki szeretne adakozni, s ilyen módon talán kicsit megmutatni is magát a többiek előtt, ezért az egész templom, kicsik és nagyok egyaránt a szentmise során két alkalommal is (tánccal és énekkel) vonulnak az oltár elé, hogy ott elhelyezzék adományait.

A mi kis nővérközösségünk négytagú. Az indonéz származású *Margaretha* nővér hitoktatóként dolgozik, valamint bekapcsolódik az úgynevezett malnutrition, vagyis alultápláltság elleni projektbe is. Ezt az UNICEF-fel karöltve próbáljuk megvalósítani. Célnk mindazon várandós kismamák és kisgyermek megsegítése, akiknek nincs lehetőségük rendszeren étkezni. Az én feladatomban az, hogy segítsek *Margaretha* nővérnek ebben a munkában. Gyakran jönnek hozzánk olyan édesanyák, akiknek alig van mit enniük, ezért nincs elég tejük, hogy gyermekeiket táplálják, vagy olyan kisgyermek, akik éheznek. Megmérjük őket, és megállapítjuk, mennyi élelemre van szükségük az egészséges fejlődéshez. Ezek után ellátjuk őket a megfelelő adag élelemmel. Bizonyos időközönként pedig visszatérnek hozzánk, hogy ellenőrizhessük, minden

rendben van-e, vagy szükségük van-e további segítségre.

A legelső alkalommal, amikor segítettem *Margaretha* nővérnek az élelem kiosztásában, sokkoló élményben volt részem. A nővér még a munka megkezdése előtt elmagyarázta nekem, hogy kukoricát, babot és lisztet adunk a rászorulóknak, amit aztán olajjal és cukorral keverünk, s az anyukák otthon ebből készítenek kását gyermekeiknek. Amikor bementünk a raktárba, nagy zsákokat pillantottam meg. A nővér azt mondta, hogy előbb át kell szitálni a lisztet, s csak aztán adjuk az embereknek, mert nagyon sok bogár és szemét van benne. Amikor kinyitottam az első zsákot, nagyon elszomorodtam és sírni kezdtem. A zsákban ugyanis kukoricadara volt, ami otthon, Szlovákiában a tyúkok és a disznók eledele.

Minden nehézség ellenére fantasztikus érzés segíteni ezeknek az embereknek. Ha pedig eszembe jut az európai emberek pazarló életmódja, még mindig szinte hihetetlennek tűnik számomra az itteniek nyomora, s az, hogy még a XXI. században is létezhet ilyesmi.

Mindnyájatoknak köszönöm az imát és a támogatást, ami nagy segítség számomra. Ez ad nekem bátorságot és erőt, hogy mindennap örömmel és mosollyal az arcomon tudjam újrakezdni afrikai missziómat.

Katarina SSPS nővér

M

egyjulási alkalom, hogy imában és játékban, másokkal közösségekben személyesen találkozunk az Úrral a budapesti Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban.

Oktober 29. és 31. között háromnapos lelkigyakorlatot tartunk

15-35 éves lányok számára. Szeretettel várunk!

Jelentkezni lehet **MALGORZATA** nővérnél: tel: 06-30/837-9744 • gochassps@googlemail.com

Jó volt együtt lenni

Bárdudvarnoki és kaposszentbenedeki gyerekekkel

„Bízzunk Istenben, ő mindent bölcsen irányít és rendez!” – mondta rendalapító szentünk, *Janssen Arnold*. Hálásak vagyunk Istennek, hogy tavasszal *Varga János* atya, aki Argentínában dolgozik, szabadsága idején meglátogatta közösségeinket szerte az országban. Isten adja nekünk a lehetőséget, hogy találkozzunk magyar misszionáriusokkal, akik által buzdít minket a hitre.

A három missziós imaközösség találkozása Nagykanizsán

Sokat hallottunk János atyáról, olvastuk az írásait, de teljesen más tapasztalat, amikor személyesen tudtunk vele találkozni, és megismerjük élményekben gazdag életét, megismerkedhetünk missziós munkája örömeivel és nehézségeivel.

János atyának egész szabadsága alatt nagyon zsúfolt programja volt. Amellett, hogy missziós közösségeket látogatott, sok plébániai és ifjúsági csoportokban is megfordult. Miután visszatért Argentínába, János atya új megbízást kapott, és már mint plébános dolgozik a misszionárius verbita rendtartományban.

János atya Pusztaederics és Gutorföld missziós imaközösségeinek vezetőivel

Az ő nevében is hálásan köszönjük az adományokat, amelyet 2009-ben egész éven át gyűjtöttünk az ő missziója számára. Összesen egymillió 260 ezer forintot küldhettünk számára. Az összeg egy részét az ifjúsági ház felújításra, másik részét pedig gépkocsija fenntartására fordította. Továbbra is imádkozunk János atyáért és munkájáért.

B. G.

Lelki napok

„Törekedjetelek élő és tökéletes hitre, és álljatok mindenkor készen és vágyódjátok meghalni a hitért!” Rendalapítónk, Szent Arnold e gondolata volt a mottója az április 24–25-i lelki napoknak a budatétényi lelkigyakorlatos házban, melyen tíz imaközösség képviseltette magát Budapestről, Szentdomonkosról és Pusztaedericsről. A missziós imaközösségek eddigi és jövőbeli tevékenységéről akartunk közösen gondolkodni. *Lányi Béla* testvér és a missziós nővérek jelenléte segített bennünket a misszionáriusok életének alaposabb megismerésében és a missziós munka fontosságának tudatosításában.

Béla testvér Fülöp-szigeteki beszámolója konkrét példákkal bizonyította, hogy a világi segítők milyen fontos

szolgálatot végezhetnek a világmisszióban. *Margit* nővér segített nekünk még alaposabban megismerni Boldog Jozefa, a missziós nővérek egyik alapítója életét. Így mostantól még jobban tudtunk kincseket meríteni a missziós nővérek lelkiségéből is.

Elhatároztuk, hogy a jövőben még állhatatosabban imádkozunk a misszionáriusokért, és erősítjük az imaközösségek közötti kapcsolatokat. A missziós imaközösség tagjainak legközelebbi nagy találkozóját október 9-én, a Világmissziós ünnep keretében Budapesten tartjuk, amikor

különösen a Fülöp-szigeteki egyházzért fogunk imádkozni, ahol *Lányi Béla* testvér dolgozik.

Mindenkit szeretettel várunk!

Burbela Gergely SVD

Missziós imaközösség vezetői és tagjai Lányi Béla svd és Lourdu svd testvérekkel

14 Húsvéti virrasztás

Van választási lehetőségünk, dönthetünk a hűség mellett

Ne higgyünk a világ hazugságainak, amikor azt hirdeti, hogy nincs értelme az Istennek szentelt életnek, a halálig tartó fogadalomnak, a hűséges házáséletnek.

Nem könnyű hűségesnek lenni és nem is kell! – árad mindenhol a mai fiatalokra ez az életfelfogás. Elkötelezett

Összetartozásunkat kifejeztük a szentségimádásban. Színes papírokból láncot alkottunk, amit az Oltáriszentség elé helyeztünk, ezzel is jelezve, hogy egyedül Krisztusban válik teljessé életünk. Örömteli pillanataink jöcskán akadtak, akár egy-egy személyes beszélgetésben, akár a hajnali játé-

életek mennek tönkre hűtlenség miatt, egész családok, közösségek szenvednek a hűség hiánya miatt. Mi lehet az oka ennek, milyen következményekkel jár, mit tudunk tenni személyes életünkben? Ezekre a kérdésekre kereste a választ negyven fiatal a budatétényi lelkigyakorlatos házban a húsvéti ifjúsági virrasztáson.

Isten folytonosan megmutatja hűségét irántunk, akkor is, amikor mi hűtlenségünkben eltávolodunk tőle. Ennek egyik legnagyobb jele számunkra az Eucharisztia áldozata és a bűnbocsánat szentsége. Ezek jelentették az ifjúsági virrasztás középpontját is. Megtisztulva hűtlenségünk okozta bűneinktől, örömmel és hálatelt szívvel járulhattunk az Úr asztalához, ahol önmagát adta nekünk, hogy osztozzunk az ő életében.

Az éjféltkor bemutatott szentmisén az ifjúsági világmissziósok közössége rövid jelenetet adott elő, melyben megmutatták, hogy mai fiatakként a világ támadásai ellenére is lehet hűségesen és boldogan élni. Nem kötelező mindent úgy tennünk, ahogy azt másoktól látjuk. Van választási lehetőségünk, és dönthetünk a jó mellett, hűségesen. A jelenet után Kiss Kinga és Puskás Laci tanúságot tettek Istennel megélt találkozásukról. Egymás tapasztalataiból erőt meríthettünk, és újra megerősödhattünk saját elhatározásunkban.

A hűség olyan erény, amely Istenben gyökerezik, Istenhez tartozik, ezért örömteli mindig, mikor egy pap aranymiséjét vagy egy házaspár aranylakodalmát ünnepejük. Ezek mindig boldog pillanatok. Most, fiatakként mi Jézus Krisztus iránti hűségünket ünnepeztük azzal, hogy együtt vettünk részt az éjszakai virrasztáson, aminek egyedül Jézus a középpontja.

kokban, éneklésben és táncban, és akkor is, amikor Juhos Ferenc atya vicceit hallgattuk meg közös agapénkon.

A hűség egy életen át tartó feladat, sok nehézséggel és szépséggel. Ne higgyünk a világ hazugságainak, amikor azt hirdeti, hogy nincs értelme az Istennek szentelt életnek, a halálig tartó eskünek, a hűséges házáséletnek. Jézus Krisztus a kereszten is hűséges volt a Mennyei Atyához. Legyen számunkra ő a példa, amikor kísértést szenvedünk, hogy eltávolodjunk az igaz szeretettől. Imádkozzunk a fiatalokért, hogy képesek legyenek döntést hozni, és életre szólóan elkötelezni magukat.

Várunk benneteket a következő, az adventi virrasztásra, melynek időpontja december 11.

Hajdu János svd

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a Verbita Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: **11600006-00000000-12713314**

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

tel.: 30/418-9196, 94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk.

Gyermekkori vélekedéseim

és a valóság

Gyerekkoromban a mi falunkba általában havonta egyszer jött pap misézni, ha szerencsések voltunk, kéthetente. A káplán motorral, a plébános autóval érkezett. Fehér volt a reverendájuk. Számomra a pap szent ember volt, talán túlságosan is szentnek tartottam. Bármikor jöttek a falunkba, örültem nagyon. Ha tehettem, eléjük mentem kezét fogni, és segítettem vinni a táskájukat. Azért is lettem ministráns, hogy közelebb lehessen hozzájuk.

Nem gondoltam, hogy a pap is tud haragudni valakire, csúnyán beszélni valakivel vagy valami rosszat tenni. Elképzelhetetlen volt, hogy a pap, Isten embere valakivel veszekszik. Középiszkolás koromban kicsit változott az el-

képzelésem a papról, a felfogásom más lett. Katolikus gimnáziumba jártam, és ott szerzetes testvérek és papok tanítottak. Akkor már tudtam, hogy a pap is tud haragudni valakire, tud büntetni, mérges lenni stb., sőt, hogy a pap szigorúbb is, mint a többiek.

A gimnázium után megint kicsit más elképzelésem lett a papokról. Az emberek panaszkodtak egy-két papra, hogy sokat iszik, „nőzik” vagy valami más rosszat tesz. Néha hallottam a hírekben más országból, hogy például az egyik pap milyen nagy botrányt okozott. Utána egy-két püspökről is hallottam rosszat. Az egyháztörténelem folyamán talán még rosszabbat is lehetett hallani a papokról.

Mindezek után elkezdtem gondolkodni, hogy egy papról, egy püspökről, Isten fehér reverendában járó emberéről hogy lehet ilyet hallani. Akkor – megdöbbenve – elkezdtem én is elítélni ezeket a papokat. Az volt a baj, hogy nem vettem tudomásul: a pap nem egy mennyből leszállt személy, hanem úgy született, mint bárki, sőt, hogy belőlem is lehet pap.

Ugy, ahogy olvassuk a Zsidókhöz írt levélben: „Minden főpapot az emberek közül választanak, s arra rendelkez, hogy az Isten tiszteletében képviselje az embereket” (5,1). Vagyis a pap ugyanolyan családból származik, mint bárki más. Viszont az Isten által választott ember különleges lelki nevelésben részesül. II. János Pál pápa a *Pastores dabo vobis* kezdetű dokumentumában

így fogalmazott a papnevelésről: „A papnak, akit azért nevelnek, hogy Jézus Krisztusnak, az egyház fejének és pásztorának „élő képmása” legyen, el kell érnie azt az emberi tökéletességet, mely Isten emberré lett Fiában ragyog, s különleges fénye van a másokkal va-

A pap

Ő a másik Krisztus – tiszteld őt!

Ő Isten képviselője – bízzál benne!

Ő a jótevőd – legyél hálás neki!

Az oltárnál

Ő ajánlja imáidat az Istennek – ne felejtsd őt!

Ő közbenjár érted és tiedért – kérj Istentől irgalmat neki!

A gyóntatószékben

Ő sebednek orvosa – mutasd meg neki sebedet!

Ő irányít téged Istenhez – kövesd az ő tanácsát!

Ő bíró – fogadd el az ő döntéseit!

A mindennapi életben

Ő ember – megdöbbenve ne ítéld!

Ő ember – a kedvesség buzdítja őt!

Ha mindenképpen kell hibáiról beszélned – mondd meg Istennek, hogy világítsa meg őt hibáinak megváltoztatására! Nagy felelőssége van – kérd, hogy Isten irányítsa őt, és legyen irgalmas hozzá halálában!

ismeretlen szerző

Missziós Gyermek Tábort:

Időpont: 2010. június 21-26.

Helyszín: Devecser

Missziós Ifjúsági Tábort:

Időpont: 2010. július 5-10.

Helyszín: Bázakerettye

Missziós Biblia Tábort:

Időpont: 2010. július 19-24.

Helyszín: Devecser

www.verbita.hu

lő érintkezésben, miként ezt az evangélisták ránk hagyták”.

Minden emberi gyarlóság ellenére a papság lényege, szolgálatának a hatása és érvényessége megmarad. Tehát a tiszteletet, ami kijár a papnak, azt meg kell adni, mert a papot Isten hívta az egyszerű emberek közül, föltekente, hogy az emberiséget az üdvösség útjára vezesse, amely maga Jézus. A papnak viszont tudnia kell, hogy különleges hivatása van, és az emberi tökéletességre kell törekednie. Ne engedje, hogy az emberi gyengeség eluralkodjék rajta. A pap felelőssége, hogy munkája által az emberiség találkozzon Istennel, a Szentháromsággal.

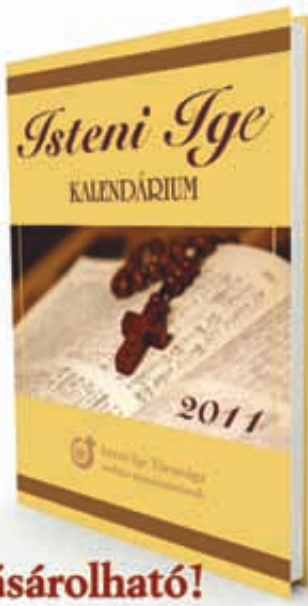
Imádkozzunk együtt szent papokért a papság évben!

Tengan Sebastian SVD, Ghana

HAMAROSAN megjelenik az ISTENI IGE KALENDÁRIUM

Szentírás, misszió interjúk, történetek elmélgedések, lelkiség humor és sok egyéb más

2010 ősztől megvásárolható!

VILÁGMISSZIÓ ORSZÁGOS ÜNNEPE

a Budai Ciszterci Szent Imre Plébániatemplomban (Budapest, XI. kerület, 1135)

2010. október 9.

Vendégeink:
 Bíró Fászló püspök atya,
 Barsi Balázs OFM atya
 Fülöp-szigetek-i tánc együttes

Szervezők:
 - Isteni Ige Társaság (verbita misszió) P. Borbála Gergely Árpád Tel.: 06 30 7 418 - 9106 www.verbita.hu
 - Papi Misszió, Mária P. Madassy Sándor atya Tel.: 06 30 7 418 - 9106 www.papimisszió.hu

Bélapáti misszió program költésgeire és a cseréi (Fülöp-szigetek) misztériójára anyagi támogatást szívesen fogadjunk és hálánknal köszönjük!

„Aki bennem marad, és én öbennem az én terméstem hozza”

Mindenkit sok szeretettel várunk!

A tavaszi rejtvény megfejtése: „A csend gyümölcse az ima”
 Nyertesek: *Oravecz Józsefné, Szécsény – Lator Istvánné, Makó – Majzik Melinda, Budapest, II. kerület.*
 Mostani rejtvényünk megfejtése *Arnold Janssen* alapítónk szavai az isteni jóságról. Beküldési határidő: **július 31.**

MEGFETES ELŐJE	ISZALGÁS-SAL HÍMZÜLT KEZTÁRKA	ISZALGÁS-SAL HÍMZÜLT KEZTÁRKA		OSZTRÁK VÁROS	OSZTRÁK VÁROS	FELVÉSI AZI	MEGFETES KÖZÉRE	ABSTRAKT ABRAZOLÁS	VEST BETŰ REVERZE	KERT NEMAZ	AJTALOM TALPONT	
		SZENTEN		EMESZTŐ NÉVEN	KEZTÁRKA HÍMZÜLT KEZTÁRKA							
TÖLÖNCÖL						HEVES MEGYEI KÖZSÉG						
KÉN		ÖSSZE- VESSZA TÖMEGÉSEN								NYÚLT		DALOS
HATALMASBAN TART				OSZTRÁK VÁROS		ROSOPATAI ALKALMAZÁS VÉREDENYE- KET ÖSSZE- HÚZÓ HATALMA VAN						KNÖVES
				GALLY					SPANYOL VÁROS		ZAJ	KOMBÁN
JÓLTART	NITROGÉN		FERFIVÉNY			ARAZT					SÉRMEGÉS ÉRTÉKTELÉN- SÉG	MEGFETES VEGE
	AZONOS BETŰK					FRÉL					ÖNTÖZ	
NAVIGON				OSZTRÁK VÁROS	TAVOLABBI TÁRSASÁG LÁTI SZÓLÁROG KISBÉREDESE					EDÉNY		
					NEMET POLYK					ÖZÖMÁZMI KÉZDI		
PÁROS VESZELI			BOTOND BÉREZVE		ONPELŐ							VISSZATI
BARANTA MEGYEI TELEPÜLÉS	NEVELŐ		KLAFOSAN							JÓ ÉS SZER		SPÁRIK VÉD- RÓMLADAT IGÉZI ELŐ A BELJÁBAN
			NEMAN KÖTI							MOLDVÁRA TELERÜLT SZÉKELY		NŐN NÉVEN
					NEMEZIATOR					AZONOS BETŰK		
GONDOL	SZULÓFÖLD					PÁROS ÖLNDERI					TOANA	KÖTŐGÖZ
		RÓMAN SZÁM		VOLTAMPER RÖVIDEN		ÖZÖMÁZMI						OLGOM VÉREZSE